

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.III.45.011/2026/7.

A tanács tagjai: Dr. Magyarfalvi Katalin a tanács elnöke
Dr. Bérces Nóra előadó bíró
Dr. Farkas Katalin bíró
Dr. Kovács András bíró
Dr. Varga Eszter bíró

A felperes: felperes1
(cím1)

A felperes képviselője: Dr. Dencső Dávid Ügyvédi Iroda
(cím2;
eljáró ügyvéd: Dr. Dencső Dávid)

Az alperes: Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Kormányhivatal
(cím3)

Az alperes képviselője: Dr. Ujjné dr. Urbán Zsuzsanna kamarai jogtanácsos

A per tárgya: foglalkoztatás-felügyeleti határozatból eredő
közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A felülvizsgálattal támadott jogerős határozatot hozó bíróság neve és határozatának száma: a Miskolci Törvényszék 103.K.700.655/2025/13. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Miskolci Törvényszék 103.K.700.655/2025/13. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 224.000 (kettőszázhuszonnégyezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára az esedékesség napjáig 100.000 (egyszázezer) forint együttes kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket; az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes 2024. november 28-án foglalkoztatás-felügyeleti hatósági ellenőrzést tartott a felperes miskolci munkavégzési helyén, majd 2025. április 15-én hivatalból közigazgatási hatósági eljárást indított, mivel a felperes két munkavállalót 2025. január 1. napjától kezdődően alkalmazott, azonban a foglalkoztatásukra irányuló jogviszony létesítésével összefüggő bejelentési kötelezettségének csak 2025. január 8-án – január 1. napjára visszamenőlegesen – tett eleget. Erre tekintettel az alperes a 2025. június 13-án kelt határozatával 4.000.000 forint munkaügyi bírsággal sújtotta a felperest; a határozat indokolásában a foglalkoztatást elősegítő szolgáltatásokról és támogatásokról, valamint a foglalkoztatás felügyeletéről szóló 2020. évi CXXXV. törvény (a továbbiakban: Fftv.) 7. § (4) bekezdés *a*) pontjára, 9. § (2)-(4) bekezdéseire, 10. § (1)-(2) bekezdésére, a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság tevékenységéről szóló 115/2021. (III. 10.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Ffvr.) 2. § *c*) pont *ca*) alpontjára, 12. § (1) bekezdésére és 18. § (4) bekezdésére, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (1) bekezdésére és 44. §-ára, a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Szankció tv.) 9. § (3) bekezdésére és 10. § (4) bekezdésére, valamint az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. melléklet 3. pontjának 3/1. alpontjában foglaltakra hivatkozott.

[2] A bírság összezszerűsége vonatkozásában kifejtette, hogy az Ffvr. 18. § (2) bekezdése szerint a bírság legkisebb összege 150.000 forint, az Ffvr. 18. § (2a) bekezdés *a*) pontja alapján jogi személyek esetén a bírság felső határa húszmillió forint lehet, ha az eljárás alá vont foglalkoztató a kis- és középvállalkozásokról, fejlődésük támogatásáról szóló törvény szerinti középvállalkozás. Az alperes az Ffvr. 18. § (3) bekezdésére hivatkozással megállapította, hogy a felperes egy jogszabályhelyet sértett meg, viszont a hatósági eljárás megindításának napját megelőző 3 éven belül a felperes vonatkozásában két számon jegyezték be a közigazgatási szankciók nyilvántartásába közigazgatási bírságot, így a Szankció tv. 10. § (4) bekezdésében szereplő kedvezőbb feltétel nem áll fenn.

[3] Az alperes a munkaügyi bírság összegének megállapításánál a jogsértéssel okozott hátránnyként figyelembe vette azt, hogy a szabálytalanság a munkaviszony létesítésének bejelentési kötelezettségéhez fűződő állami érdeket sérti, ugyanakkor a jogsértéssel elért előny mértéke nem megállapítható; a hátrány megelőzésével, elhárításával, helyreállításával kapcsolatosan felmerült költségek nem feltárhatóak. Kiemelte, hogy a munkáltató alapvető kötelezettsége a munkavállaló jogviszonya rendezettségének biztosítása, ezért a bejelentés

nem teljesítése, vagy késedelmes teljesítése a munkavállaló munkaviszonyhoz fűződő garanciális jogait sérti. A jogsértéssel okozott hátrány körében értékelte továbbá, hogy a jogsértés nem visszafordítható, de helyreállítható, a munkáltató a szabálytalan állapotot utólag meg is szüntette. A jogsértéssel érintettek körének nagyságánál figyelembe vette, hogy a szabálytalanság 2 fő munkavállalót érintett és a jogsértő állapot 7-7 napig állt fenn. A jogsértő magatartás ismétlődésénél és gyakoriságánál mérlegelte azt, hogy a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság a korábbi ellenőrzés eredményeként azonos jogszabálysértés miatt 3 éven belül véglegessé vált munkaügyi bírságot kiszabó hatósági döntést hozott már a felperessel szemben. Értékelte továbbá a felperes eljárást segítő, együttműködő magatartását, gazdasági súlyát, valamint azt, hogy a munkáltató a kis- és középvállalkozásokról, fejlődésük támogatásáról szóló 2004. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Kkv. tv.) alapján középvállalkozásnak minősül, az ellenőrzéskor a foglalkoztatottak létszáma a 49 főt meghaladta. A munkaügyi bírság összegének meghatározásakor az alperes az Ffvr. 18. § (2) bekezdésében meghatározott legkisebb összegből indult ki, és e tekintetben nem értékelte külön a felperes javára azt, hogy középvállalkozásnak minősül.

[4] Az alperes a munkaügyi bírság összegének megállapításánál a felperes terhére értékelte, hogy a munkaviszony létesítésével összefüggő bejelentési kötelezettséggel kapcsolatos előírások megsértése a legsúlyosabb jogsértések közé tartozik, emellett, hogy a jogsértés ismételtnek minősül. Ugyanakkor bírságcsökkentő tényezőként vette figyelembe, hogy a felperes az eljárás során a hatósággal együttműködött, a jogsértéssel okozott hátrány megszüntetésre került, valamint a jogsértés viszonylag rövid ideig állt fenn. Az alperes a szabálytalansággal érintett munkavállalók számával arányos súllyal értékelte a munkáltató terhére a jogsértéssel érintettek körének nagyságát; a határozatban rögzítette, hogy az összes körülmény mérlegelésével döntött a bírság összegéről, amelyet az elkövetett jogszabálysértéssel arányosnak, és a jövőre nézve kellő visszatartó erejűnek talált.

A felperes keresete és az alperes védírata

[5] A felperes keresetében elsődlegesen az alperes határozatának hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatását kérte, és perköltség megfizetésére is igényt tartott a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) alapján.

[6] A felperes a munkaügyi bírság jogalapját vitatta, ezen felül nem értett egyet a bírság összegével sem. Ez utóbbi körben arra hivatkozott, hogy az alperes határozatából hiányzik annak az indokolása, hogy mi alapozza meg a 4.000.000 forint bírságösszeget. A Kúria 2/2015. (XI. 23.) KMK véleményét (a továbbiakban: KMK vélemény) alapul véve az alperes elmulasztotta indokolni, hogy miért tartja meghatározhatatlannak az okozott hátrányt és az elért előnyt. A bírság túlzott mértékű amiatt is, hogy a jogsértés – amelyet a felperes el is háritott – mindössze 2 főt érintett.

[7] Az alperes védíratában a kereset elutasítását és a felperes jogtanácsosi munkadíjban marasztalását kérte. A bírságösszeg vonatkozásában hangsúlyozta, hogy az elkövetett szabálytalanság miatt az Ffvr. 18. § (4) bekezdés a) pontja alapján munkaügyi bírság kiszabása nem volt mellőzhető. A bejelentés nélküli foglalkoztatás a felperes mulasztásával megvalósult, és a határozat indokolása részletesen tartalmazta azokat a jogszabályhelyeket, amelyek alapján a munkaügyi bírság összegét megállapították, valamint a mérlegelés szempontjait is.

A bíróság ítélete

[8] A bíróság ítéletével az alperes határozatát megsemmisítette, és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (1) bekezdésére, (4) bekezdésére, 85. § (1) bekezdésére, 89. § (1) bekezdés *b)* pontjára, továbbá az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 81. § (1) bekezdésére, az Mt. 42. § (1)-(2) bekezdésére és 48. §-ára, az Fftv. 10. § (1)-(2) bekezdésére, a Szankció tv. 9. § (3) bekezdés *d)* pontjára, 10. § (1) bekezdésére, valamint az Ffvr. 18. § (2)-(4) bekezdéseire alapította. A bíróság a munkaviszonyok létrejötte és a bejelentési kötelezettség teljesítése körében megállapította, hogy a felperes 2025. január 8-án az érintett munkavállalókat a tényleges munkaviszony létesítésének kezdő időpontjára visszamenőlegesen, de késedelmesen jelentette be az adóhatósághoz, erre figyelemmel a munkaügyi bírság kiszabása megalapozott volt.

[9] A bíróság a bírság összegével kapcsolatos döntést az Ákr. 81. § (1) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettségből kiindulva vizsgálta, figyelembe véve az ezzel összefüggésben kialakult bírói gyakorlatot (Kfv.III.37.191/2006/7., Kfv.I.35.196/2016/4., Kfv.V.35.538/2009/5., Kfv.III.35.425/2015/7.) is. Kiemelte, hogy a mérlegelési jogkörben hozott határozat csak abban az esetben jogszerű, ha a Kp. 85. § (5) bekezdésében foglalt valamennyi feltételnek együttesen megfelel. Ennek kapcsán vizsgálni kell egyrészt azt, hogy a közigazgatási szerv a hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazása keretei között gyakorolta-e, másrészt azt is, hogy a mérlegelés szempontjai és okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak-e; ezzel összefüggésben idézte a Kfv.I.35.471/2020/5. számú, továbbá a Kfv.V.37.095/2023/4. számú határozatoknak a mérlegelési jogkörben hozott döntés jogszerűségére vonatkozó előírásait. Ezen felül, mivel a Szankció tv. 10. § (1) bekezdése felsorolja azokat a szempontokat, amelyeket a hatóságnak különösen mérlegelnie kell a bírság a kiszabása esetén, az alperesnek a határozata indokolásában azt is egyértelmű, logikus érveléssel alá kellett támasztania, hogy ezen szempontok és az általa megállapított tények alapján miért az adott összegű bírságot szabta ki.

[10] A bíróság szerint az alperes rögzítette ugyan, hogy mely szempontokat vett figyelembe a bírság összegének meghatározása során, az azonban, hogy ezen szempontokat milyen súllyal értékelte, és ezen szempontok a bírság összegére milyen kihatással voltak, nem állapíthatóak meg a határozatból.

[11] A bírság alapösszegének meghatározása „nem logikus indokolással ellátott”. A jogszabály rögzíti a bírság legkisebb összegét, ezért nem kellően alátámasztott az az érvelés, hogy a bírság legkisebb kiinduló mértékére tekintettel az alperes nem értékelte külön a munkáltató javára azt, hogy közép vállalkozásnak minősül. Ez az érvelés azért sem meggyőző, mert ezt a szempontot a jogalkotó külön értékelendő körülményként a Szankció tv. 10. § (1) bekezdésében felsoroltaknál is feltüntette.

[12] Az alperes nem indokolta ezen felül, hogy mely szempontok milyen mértékű értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a korábbi, hasonló jogsértés miatt kiszabott bírsághoz képest jelen esetben miért alkalmazott nagyságrendileg jelentősen magasabb összegű bírságot. A bírság összegének jogszabályi minimuma 2024. március 1-jével 30.000 forintról 150.000 forintra változott, azonban ez a körülmény önmagában nem lehet alapja a jóval nagyobb összegű bírság kiszabásának.

[13] Ezen túlmenően az alperes határozatában „nincs levezetve”, hogy a bírság minimum összegéből kiindulva a felsorolt szempontok, valamint a bírságnövelő és -csökkentő tényezők a bírság összegét milyen módon befolyásolták, ezeket az összeg meghatározásánál „milyen súllyal értékelte” az alperes. A jelentős összegű bírság kiszabásának indoka nem érthető azért sem, mert az alperes a felperes javára több szempontot értékelte, mint a terhére. Ezen felül a határozatból nem állapítható meg az a körülmény sem, hogy a bírságnövelő és -csökkentő körülmények felsorolását követően az alperes miért értékelte külön a felperes terhére a jogsértéssel érintettek körének nagyságát, és nem indokolta azt sem, hogy ez a bírság összegének meghatározását hogyan befolyásolta. A határozatból nem állapítható meg továbbá az sem, hogy a kiszabott bírság összege a felperes által elkövetett jogszabálysértéssel „hogyan áll arányban”. Ezeken felül nem vezette le az alperes azt sem, hogy a bírság minimum összegéből kiindulva miért a kiszabott összegű bírságot találta arányosnak az elkövetett jogsértéssel.

[14] Mindezek alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem tett eleget a mérlegelési jogköre során figyelembe vett szempontok megfelelő, logikus, azok súlya szerinti értékelésének; a határozatból a „döntési folyamat”, az „érvelés logikája” nem követhető, nem állapítható meg egyértelműen az érdemi döntés indoka, megalapozottsága és a mérlegelés szempontjainak okszerűsége. Ezt a bíróság az érdemi döntésre is kiható lényeges, a bírósági eljárásban nem pótolható eljárási jogszabálysértésnek tekintette, és erre figyelemmel semmisítette meg a határozatot, és kötelezte az alperest új eljárás lefolytatására.

[15] A megismétlendő közigazgatási eljárásra adott előírás szerint az alperesnek a bírság összege meghatározásakor számot kell adnia arról, hogy a bírság alapösszegéből kiindulva az általa figyelembe vett egyes szempontokat miként, milyen súllyal értékelte, és logikusan le kell vezetnie azt is, hogy miként jutott az általa alkalmazott jogkövetkezményre, az egyes szempontokat, a bírságnövelő és -csökkentő tényezőket hogyan, milyen súllyal vette figyelembe, kerülve ugyanazon szempont többszöri értékelését.

[16] A felperesnek megítélt ügyvédi munkadíjra vonatkozó rendelkezéseket – elfogadva azt, hogy a megbízási szerződés alapján a felperes 10 munkaóra figyelembevételével 400.000 forint + áfa alapdíjat számított fel – a bíróság az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára és 4. § (1)-(2) bekezdésére alapította, és úgy értékelte, hogy a megjelölt munkaóraszám a jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel arányban állt, figyelemmel a perben előterjesztett keresetlevélre, valamint a további írásbeli beadványra is. Ugyanakkor az IM rendelet 4. § (1) bekezdése alapján – az alperes kérelmére – mérsékelte a tárgyalási díjként felszámított összeget 50.000 forint + áfa összegre, tekintettel arra, hogy a felperes jogi képviselőjét egy miskolci székhelyű ügyvéd képviselte a tárgyaláson és a tárgyalás alapján további beadvány készítése nem volt szükséges.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[17] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az eljárt bíróság új eljárás lefolytatására utasítását, harmadlagosan a megítélt perköltség mérséklését és a felperes perköltségben marasztalását kérte arra hivatkozva, hogy a bíróság döntése ellentétes a kialakult ítélkezési gyakorlattal, valamint a KMK véleménynel, és nem felel meg az alapul szolgáló jogszabályi rendelkezéseknek sem.

[18] Az alperes a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdés *b)* pontjában meghatározott ok miatt kérte befogadni. E körben a KGD1998.270., BH2001.404., EBH2005.1348., Kfv.VII.37.130/2020/5. és Kfv.III.37.019/2021/6. számú határozatokra hivatkozott, amelyekben a Kúria elemezte a mérlegelési jogkörben hozott munkaügyi bírság kérdéskörét a bírság összege vonatkozásában, különös tekintettel a bírság mint szankció objektív voltára. Álláspontja szerint a határozat a hivatkozott ítéletekben foglaltaknak megfelelt, azonban a bíróság nem követte az azokban adott iránymutatást, sőt azokkal ellentétes döntést hozott. Az alperes határozata a Kfv.III.40.040/2024/6. – helyesen: Kfv.III.45.040/2024/6. –, a Kfv.V.35.039/2024/6. és a Kfv.III.45.094/2025/4. számú ítéletekben foglalt általános követelményeknek is megfelelt, azonban a bíróság ítélete – mely szerint a határozat szerinti mérlegelésnél létezik egy jobb mérlegelés – eltért a Kúria álláspontjától a hivatkozott határozatokban foglalt jogkérdés kapcsán.

[19] A jogerős ítélet indokolása okszerűtlen és iratellenes, a jogalkotó és a Kúria kinyilvánított akaratával ellentétben álló jogi levezetést tartalmaz, így érdemben a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 78. § (2) bekezdése, 85. § (5) bekezdése, a Szankció tv. 10. § (1) bekezdése, valamint az Ffvr. 18. § (1)-(2a) bekezdése bíróság általi megsértése alapozza meg.

[20] A Kúria már számos határozatában rámutatott arra, hogy a munkaügyi bírság egy objektív alapú szankció, amelynél a mérlegelés szempontjait a Szankció tv. 10. § (1) bekezdése, a bírság alsó és felső határát pedig az Ffvr. 18. §-a határozza meg. A bíróság hatáskörébe nem tartozó, tiltott felülmérlegelésnek számít, ha a hatóságtól olyan szempontok figyelembevételét és feltüntetését kéri számon, amelyeket a törvény maga nem tartalmaz (KGD1998.271., BH2001.404., Kfv.III.37.130/2020/5., Kfv.III.37.019/2021/16.). Az alperes hangsúlyozta azt is, hogy éppen a Kúria a Kfv.III.45.040/2024/6. számú ítéletének ismeretében módosította a határozat-szerkesztési és bírságmegállapítási gyakorlatát, és e döntést már annak megfelelően hozta meg, négy kategóriába sorolva és súlyozva az egyes mérlegelési szempontokat, megállapítva a munkáltató javára és terhére értékelt körülményeket is.

[21] Az alperes szerint a bíróság jogsértő módon rótta a terhére, hogy a határozatban rögzített bírságkiszabási szempontok között nem értékelte a felperes javára azt, hogy közép vállalkozás. A Kúria korábban már rögzítette azt, hogy ha a jogalkotó a jogszabályban egy bizonyos körülményt a bírsághatárok változtatásával értékelt, akkor azt a hatóságnak újra már nem kell értékelnie a bírság kiszabása során (Mfv.I.10.991/2009/3., Kfv.VII.37.130/2020/5.). A Szankció tv. 10. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kötelessége volt mérlegelni a munkáltató gazdasági súlyát, és bár a munkáltató gazdasági súlya és az, hogy közép vállalkozásnak minősül, egymásnak nem megfeleltethető fogalmak – a gazdasági súly nem vezethető le kizárólag a munkáltató által foglalkoztatott munkavállalók létszámából –, az alperes nem követett el jogszabálysértést, amikor a bírság összegének súlyozás szerinti meghatározása során a felperes közép vállalkozói státuszát figyelmen kívül hagyta arra tekintettel, hogy az Ffvr. 18. § (2a) bekezdése a vállalkozások méretét tekintve állapít meg különböző összegű bírsághatárokat az általuk foglalkoztatott munkavállalók létszáma szerint.

[22] A bíróság jogsértő módon rótta az alperes terhére azt is, hogy nem fejtette ki, hogy a felperessel szemben korábban 2 alkalommal kiszabott két 2 db bírsághoz képest miért alkalmazott jóval magasabb összegű munkaügyi bírságot. Az objektív szankciónak minősülő munkaügyi bírság meghatározása során a hatóságnak az adott ügyben felmerült konkrét jogsértést kell értékelés alá vonnia, nincs olyan jogszabályi kötelezettsége, hogy az éppen aktuális munkaügyi bírság kiszabása során a már korábban kiszabott munkaügyi bírságok összegére legyen tekintettel. Ezzel összefüggésben a BH2001.404., valamint a

Kfv.VI.28.736/1998/6. számú kúriai döntéseket idézte. Az eljáró bíróság ugyanakkor figyelmen kívül hagyta azt az alapvető körülményt is, hogy a 3 éven belüli újabb – ezúttal harmadik – elkövetés miatt a munkaügyi bírság felső határa 20.000.000 forint volt, így a kiszabott 4.000.000 forint összegű bírság az ügyben irányadó felső határ mindössze 20%-ában került meghatározásra.

[23] Ezen felül a Kúria Kfv.V.35.039/2024/6. számú ítélete szerint a bírság eltúlzott mértékére történő hivatkozás önmagában nem elégséges a határozat jogsértő voltának a megállapításához. E körben az alperes a Kfv.VII.37.130/2020/5., valamint a Kfv.III.37.019/2021/6. számú ítéletekben kiszabott bírság összegét is kérte figyelembe venni a döntés meghozatala során.

[24] Az alperes szerint a Kp. 78. § (2) bekezdését súlyosan sérti, és kirívóan iratellenes az ítélet azon megállapítása, hogy az alperes több szempontot mérlegelt a felperes javára, mint terhére, és mégis „jelentős összegű” bírságot szabott ki. A határozatból megállapíthatóan a hatóság a munkáltató terhére három, és a munkáltató javára szintén három szempontot súlyozott a munkaügyi bírság kiszabása során, amelyek közül a felperes javára értékelt körülményeket csekély súlyúnak, míg a terhére rótt három körülményt legjelentősebb, jelentős, illetve arányos súlyúnak minősítette, ezáltal a felperes terhére mérlegelt körülmények nagyobb súllyal kerültek értékelésre a bírság kiszabása során, mint a felperes javára értékelték.

[25] A logika és a józan ész szabályai szerint nem értelmezhető az ítélet azon megállapítása sem, amely szerint nem világos, hogy a hatóság miért értékelte külön a felperes terhére a jogsértéssel érintettek körének nagyságát. Kiemelte, hogy a Szankció tv. 10. § (1) bekezdés c) pontja alapján ez kötelezően értékelendő mérlegelési körülmény, és a határozat ezért tüntette fel, hogy az érintetti kör 2 főt jelent, ezután pedig mindezt arányos súllyal értékelte a felperes terhére.

[26] Az alperes szerint a bíróság jogsértő módon kifogásolta azt is, hogy a határozatban nem vezette le, miért a kiszabott összegű bírságot találta arányosnak. A bíróság ezen rendelkezése jogilag végrehajthatatlan kötelezettséget ró az alperesre, hiszen azt „levezetni”, hogy miért pont a kifogásolt összegű bírság került meghatározásra, kizárólag matematikai úton lenne lehetséges, azonban a munkaügyi bírság összegét a hatóság nem matematikai képlet alapján állapítja meg. Az alperes a határozatában feltüntette a Szankció tv.-ben számára kötelezően előírt valamennyi (összesen hét) mérlegelési körülményt, és ezen általánosan meghatározott körülményeket az ügyben feltárt tények alapján konkretizálta, majd hat körülményt a súlyozás szempontjából is kategóriákba rendezett, egy körülményt pedig nem súlyozott. Az alperes ezzel összefüggésben kérte figyelembe venni a Kfv.III.37.019/2021/6., Kfv.III.45.040/2024/6. számú döntéseket, továbbá a KMK véleményét is. A bíróság ítélete ellentétben áll a Kfv.V.35.039/2024/6. számú ítéletben foglaltakkal is, amelyben a Kúria összefoglalta általános álláspontját a Kp. 85. § (5) bekezdésének alkalmazása kapcsán. Az alperes hivatkozott továbbá a Kfv.III.45.094/2025/4. számú döntésre is, amelynek a határozat szintén megfelelt, a jogsértéssel érintett összlétszám, a megsértett jogszabályhelyek száma és a jogsértéssel érintett időszak nem került megváltoztatásra, így a bíróság a Kp. 85. § (5) bekezdésébe ütköző módon hozott megsemmisítő döntést.

[27] Az alperes végül hangsúlyozta, hogy a jelen felülvizsgálati kérelemben nem támadta a jogerős ítélet azon részét, amely a munkaügyi szabálytalanság megállapítása tekintetében a hatósági döntést megalapozottnak minősítette, felülvizsgálati kérelme kizárólag az ítélet azon részére irányult, amelyben a bíróság a bírság meghatározott összegének jogellenességét állapította meg.

[28] Az alperes a harmadlagos felülvizsgálati kérelmében a felperesnek megítélt perköltség összegét 200.000 forint + áfa összegre kérte mérsékelni. Ennek érdekében kérte

értékelés alá vonni egyrészt azt, hogy a felperest a bírósági tárgyaláson képviselő ügyvéd a képviseleti jogosultságát nem igazolta, ebből következően az általa a tárgyaláson tett nyilatkozatok hatálytalanok; másrészt azt, hogy az IM rendelet ugyan lehetővé teszi a felek közötti ügyvédi megbízási szerződés szerinti munkadíj alapul vételét, azonban ebben az esetben is tekintettel kell lenni arra, hogy az arányban áll-e a kifejtett ügyvédi tevékenységgel.

[29] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a felülvizsgálati kérelem „elutasítását” – tartalma szerint értékelve [Kp. 2. § (4) bekezdése] a jogerős ítélet hatályában fenntartását – kérte. Ezen felül a perköltség megfizetésére is kérte kötelezni az alperest az IM rendelet 2. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján. A felperes álláspontja szerint a jogerős ítéletet a bíróság a jogszabályi előírások megtartásával hozta, az ügy érdemére kiható eljárási szabályszegés nem történt. Az alperes nem tett eleget a mérlegelési jogköre során figyelembe vett szempontok megfelelő, logikus és azok súlya szerinti értékelésének, határozatából nem állapítható meg egyértelműen az érdemi döntés indoka, a mérlegelési szempontok okszerűsége.

[30] Az alperesnek a Szankció tv. 10. § (1) bekezdésében felsorolt szempontokat különösen mérlegelnie kellett volna. A „különösen” szó magában foglalja azt, hogy az *a)*-tól *g)* pontig felsorolt szempontok jelentősek, de nem zárják ki más szempontok értékelését sem, tekintettel arra, hogy az eset összes lényeges körülményére figyelemmel kell döntenie a hatóságnak. Az alperes ezzel szemben nem indokolta meg, hogy milyen körülmény vezetett a túlzó, aránytalan bírság kiszabására, mi okozta a minimális bírságmérték ilyen drasztikus megemelkedését. Nincs megfelelő levezetés a Szankció tv. mentén felsorolt szempontok, azok súlyozása és magának a bírságnak az összege között.

[31] A felperes a közép vállalkozás értékelésére vonatkozóan kérte figyelembe venni az ítélet indokolásában írtakat. A korábbi bírsághoz történő viszonyítás kapcsán hangsúlyozta, hogy az objektív alapú szankció esetében nem követhető, hogy a korábbi bírságolás és a jelen bírságolás között miként lehet ilyen óriási mértékű különbség. Az alperes által hivatkozott két ítéletet (Kfv.VII.37.130/2020/5., Kfv.III.37.019/2021/6.) alapul véve sem érthető a bírságösszeg meghatározása. Ezen felül a bírság összegének nagysága semmiképpen sem igazítható a felperes bevételéhez.

[32] A munkáltató javára és terhére felsorolt szempontok alapján az sem egyértelmű, hogy az arányos súlyozás min alapul. Az alperes logikai levezetése szerint a 2 fő munkavállaló bejelentés nélküli foglalkoztatása pontosan két fővel több mint az ideális állapot, ez alapján azonban bármennyi fő több az ideális állapothoz, így ezen logikát követve a mérlegelési szempont értékelhetősége elvész.

[33] A perköltséggel kapcsolatos harmadlagos felülvizsgálati kérelem kapcsán az alperes tévesen indult ki az IM rendelet 3. § (1) bekezdés *a)* pontjából, mivel a felperes az ügyvédi munkadíjat megbízási szerződés alapján határozta meg. Az ügy jogi megítélése nem volt egyszerű és a 40.000 forintos ügyvédi óradíj egy törvényszék előtti eljárásban nem tekinthető eltúlzott mértékűnek, mint ahogyan az ügyre fordított 10 munkaóra sem.

[34] Végül a felperes vitatta, hogy az ítélet kilenc kúriai ítélettel, döntéssel ellentétben állna, ellentmondás inkább az ezen döntésekre történő alperesi hivatkozások között van.

[35] A felperes összegzően, a Szankció tv. 10. § (1) bekezdése mentén kiemelte, hogy a bírság összege kifejezetten túlzó, a határozat a bírság összegét csökkentő és súlyosbító tényezőket nem megfelelően vette figyelembe, a bírság indokolása nem elegendő, nem kellően részletes. A felperest semmilyen előny szerzése nem motiválta, adminisztratív okok vezettek arra, hogy az érintett munkavállalókat visszamenőlegesen jelentette be. A munkavállalók hátrányt nem szenvedtek, a január 1-től 8-ig terjedő időszakra a felperes megfizette a közterheket, az állásidőre munkabért fizetett nekik. Az alperes nem értékelte azt

a körülményt, hogy a felperes önként cselekedett, semmilyen rosszhiszeműség nem motiválta. A munkavállalók száma sem releváns, ugyanis adminisztratív hiba történt, nem szándékos jogsértés. A munkavállalók első munkanapja 2025. január 9-e volt, amely előtt az adóigazgatási bejelentés megtörtént. Korábban valóban történt már jogsértés, azonban a felperes a jelen eljárásban is mindvégig maximálisan együttműködő, segítő volt, amit az alperesnek értékelnie kellett volna.

A Kúria döntése és jogi indokai

[36] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint megalapozott.

[37] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján fogadta be, tekintettel arra, hogy az alperes a jogerős ítéletnek a mérlegelési jogkörben hozott munkaügyi bírság összege vonatkozásában kialakult bírói gyakorlattal (Kfv.VII.37.130/2020/5., Kfv.III.37.019/2021/6., Kfv.III.40.040/2024/6., Kfv.V.35.039/2024/6., Kfv.III.45.094/2025/4.) való egyezőségét a befogadáshoz szükséges mértékben vonta kétségbe. A jogerős ítéletnek az alperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt további határozatokkal (KGD1998.270., BH2001.404., EBH2005.1348.) való egyezőségét a Kúria külön nem vizsgálta, tekintettel egyrészt arra, hogy a Kp. 118. § (1) bekezdés *b)* pontjában említett, a Kúria közzétett határozata alatt a Kúria 2012. január 1. napja után hozott, és a Bírói Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett határozatát kell érteni (Kfv.I.35.192/2022/3., Kfv.VII.45.069/2023/2., Kfv.VI.35.144/2024/2.), és e követelménynek a fenti határozatok nem feleltek meg; ezen határozatok lényeges tartalmát egyebekben a később meghozott kúriai döntések (Kfv.VII.37.130/2020/5., Kfv.III.37.019/2021/6., Kfv.III.45.094/2025/4.) irányadónak tekintették, és az azokban foglalt elveket e későbbi, a Kúria által vizsgált precedens értékű határozatok már tartalmazzák.

[38] Mivel az alperes a jogerős ítélet megjelölt határozatoktól való eltérését csak a munkaügyi bírságösszege körében állította – és jogszabálysértést is [Kp. 78. § (2) bekezdés, 85. § (5) bekezdés, Szankció tv. 10. § (1) bekezdés, Ffvr. 18. § (1)-(2a) bekezdés] csak a határozatösszege körében érintően nevezett meg, a Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem keretei között eljárva a jogerős ítéletnek csak a munkaügyi bírságösszegevel kapcsolatos megállapításait bírálta felül, és nem érintette a bírság alapjául szolgáló jogsértés körében adott indokolást.

[39] A bíróság helyesen indult ki abból, hogy az alperesnek a munkaügyi bírságösszege mérlegelés alapján kellett meghatározni, ezért annak jogszerűségét a Kp. 85. § (5) bekezdésében meghatározott szempontok szerint kellett vizsgálni. A bíróság feladata a mérlegelés alapján meghozott döntés jogszerűségének vizsgálata során arra terjed ki, hogy – az egyéb hivatkozások mellett – megvizsgálja azt is, hogy a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta-e, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak-e [Kp. 85. § (5) bekezdés]. Ez a vizsgálat részben többletfeladatot ró a bíróságra, mivel a nem mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási cselekményekkel szemben ezen szempontok elemzése nem követelmény; részben viszont – amint arra a Kp. 85. §-ának címe is utal – a bíróság döntési jogkörének korlátját is képezi, mivel a hatóság mérlegelési jogkörében meghozott döntés esetén a Kp. 85. § (5) bekezdésében meghatározott kritériumok megvalósulásán túl további szempontok nem vizsgálhatóak. Ennélfogva célszerűségi

szempontból nem bírálhatóak felül a hatóság döntései, azaz – amint arra az alperes is helyesen hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében – a bíróság nem dönthet azon az alapon, hogy létezik, vagy létezhet a közigazgatási szerv mérlegelésénél még okszerűbb mérlegelés is, mert utóbbi önmagában alkalmatlan annak logikailag belátható alátámasztására, hogy maga a közigazgatási mérlegelés is okszerűtlen (Kfv.I.35.619/2019/8.).

[40] A bíróság a fentiekre tekintettel helytállóan rögzítette, hogy a mérlegelési jogkörben hozott határozat csak abban az esetben jogszerű, ha – figyelembe véve a felülmérlegelés tilalmára vonatkozó hatásköri megfontolásokat – a Kp. 85. § (5) bekezdésében foglalt valamennyi feltételnek együttesen megfelel. Az okszerűség a jogszabályban meghatározott mérlegelési szempontok és a konkrét ügy – mérlegelési szempontokkal adekvát – tényállásának kapcsolatára vonatkozik (Kfv.I.35.471/2020/5.). A bíróság ugyanakkor figyelmen kívül hagyta, hogy a bírói gyakorlat – összefüggésben a kereseti kérelemhez kötöttséggel, a felperest terhelő bizonyítási kötelezettséggel, valamint a bírósági felülmérlegelés tilalmával – a kiszabott bírság eltúlzott mértékére vonatkozó érvelést önmagában a határozat jogsértő voltának megállapításához elégségesnek nem tekinti (Kfv.VI.37.607/2017/7.). A közigazgatási hatóság által elvégzett szankcionálás körében a bírság összegének felülmérlegelését a bíróság csak akkor végezheti el, ha az alperes mérlegelési tevékenysége jogszabálysértőnek minősül (KGD 2017. 51.).

[41] A perbeli esetben a mérlegelés alapján meghozott munkaügyi bírság kiszabása során alkalmazandó speciális szabályokat az Ffvr. 14. számú alfejezete tartalmazta. E szabályozás szerint a munkaügyi bírság legkisebb összege – ami százötvenezer forint [Ffvr. 18. § (2) bekezdés] –, valamint annak a jogi személyek és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek esetén alkalmazandó felső határa – ami húszmillió forint lehet, ha az eljárás alá vont foglalkoztató a kis- és középvállalkozásokról, fejlődésük támogatásáról szóló törvény szerinti középvállalkozás [Ffvr. 18. § (2a) bekezdés a) pont] – tág kereteket állít fel: az alperesnek ezek alapján százötvenezer forint és húszmillió forint között kellett szankcionálnia a felperes által elkövetett jogszabálysértést, amelyet az Ffvr. 18. § (4) bekezdés a) pontja eleve olyan szabályszegésnek minősít, amely esetében a munkaügyi bírság kiszabása kötelező. A bírság összegének meghatározása során azonban nemcsak az Ffvr., hanem – az Ffvr. 17. § (1) bekezdése alapján – a Szankció tv. rendelkezéseit, az abban a közigazgatási bírság kiszabása esetén példálózóan felsorolt szempontokat, valamint az esetlegesen felmerülő további releváns körülményeket is figyelembe véve kellett dönten, majd a határozat indokolásában az Ákr. 81. § (1) bekezdésének megfelelően számot kell adni a mérlegelés indokairól. Amint arra a Kúria a Kfv.III.45.134/2024/5. számú határozatában rámutatott, a bíróság a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási bírság – így a munkaügyi bírság – alkalmazása jogszerűségének vizsgálata során az Ákr. 81. § (1) bekezdésének megfelelő indokolással ellátott olyan közigazgatási határozatot tudja értékelni, amely a mérlegelési szempontok mellett tartalmazza azok döntést befolyásoló jellegét is, és amelyből ennél fogva legalább nagyságrendileg okszerűen kitűnik az, hogy a hatóság miért az adott összegű bírságot alkalmazta.

[42] A bíróság azt hiányolta az alperes határozatából, hogy abból nem tűnik ki, hogy ezen szempontok a bírság összegére „milyen kihatással” voltak. Az alapösszeg meghatározása sem volt már „logikus indokolással ellátott”; az alperes nem indokolta, hogy a korábbi, hasonló jogsértés miatt kiszabott bírsághoz képest miért alkalmazott nagyságrendileg jelentősen magasabb összegű bírságot; az alperes határozatában nem „vezette le”, hogy a felsorolt szempontok, valamint a bírságnövelő és -csökkentő tényezők a bírság összegét milyen módon befolyásolták; a „jelentős összegű bírság” kiszabása a felperes javára és terhére értékelt szempontok összevetésével sem „érthető”; nem állapítható meg, hogy a kiszabott bírság összege a felperes által elkövetett jogszabálysértéssel „hogyan áll arányban”. A bíróság

össességében azért nem tudta elfogadni az alperes bírságot kiszabó határozatát jogszerűnek, mert a Kp. 85. § (5) bekezdésében meghatározott szempontokat vizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy abból a „döntési folyamat”, az „érvelés logikája” nem követhető, nem állapítható meg egyértelműen az érdemi döntés indoka, megalapozottsága és a mérlegelés szempontjainak okszerűsége.

[43] Ezzel szemben a határozatból megállapítható volt, hogy az alperes a bírságösszeg meghatározása során a Szankció tv. 10. § (1) bekezdése a)-g) pontjait figyelembe véve értékelte a jogsértéssel okozott hátrányt, illetve a jogsértéssel elért előny mértékét, a jogsértéssel okozott hátrány visszafordíthatóságát, a jogsértéssel érintettek körének nagyságát, a jogsértő állapot időtartamát, a jogsértő magatartás ismétlődését és gyakoriságát, a jogsértést elkövető eljárást segítő, együttműködő magatartását, valamint a jogsértést elkövető gazdasági súlyát is. Ezt követően az alperes e szempontokat külön csoportosította a felperes javára és terhére történő értékelés alapján, majd azon belül azok súlyozása szerint is. Az alperes a határozatának indokolásában nemcsak felsorolta a bírság megállapítása körében alkalmazandó jogszabályokat, hanem tételesen rögzítette azt is, hogy az Ffvr. és a Szankció tv. bírságmegállapításra vonatkozó szabályai közül melyeket és milyen okból alkalmazott. E szempontokat tovább csoportosította aszerint, hogy melyeket és miért értékelt a felperes javára, illetve terhére, mindezekén túl azt is megjelölte, hogy melyeket vett legjelentősebb, jelentős, vagy csekély súllyal figyelembe. A kifogásolt szempontok közül az, hogy az alperes a korábbi hasonló jogsértés elkövetésekor – amikor még a bírsághatárok is jóval alacsonyabbak voltak – milyen összegű bírságot szabott ki, nem lehet releváns tény, mivel a jogsértő magatartás ismétlődésének a Szankció tv. 10. § (1) bekezdés e) pontja értelmében értékelendő szempontként – éppen a jogkövető magatartásra való rávezetés miatt – bírságösszegösszeget növelő hatása van. A munkaügyi bírság objektív jellegéből következően nincs jelentősége annak sem, hogy az alperes a jogszabálysértést milyen tudattartalommal követte el. Ugyanígy nem követett el jogsértést az alperes azzal sem, hogy a munkaügyi bírság kiszabásakor érvényesülő alapvető szabályozás, azaz az Ffvr. 18. § (2a) bekezdés a) pontja alapján értékelte a felperes középvállalkozó kategóriába tartozását, amely eleve azt eredményezte, hogy a felperessel szemben kiszabható munkaügyi bírság felső határának mértéke nem lehetett huszonötmillió forint. Az e szabályt követően alkalmazott Szankciót tv. 10. § (1) bekezdés g) pontjánál az alperes a középvállalkozói minőséget (a 07. pont alatt) figyelembe vette ugyan, azonban okszerű indokolással ellátva azt is megjelölte, hogy ezt miért nem értékelte külön a felperes javára, és mindez valamennyi körülményt együttesen értékelve szintén nem érintheti a határozat jogszerűségét. Az alperes a munkavállalók számát – mint a jogsértéssel érintettek körének nagyságát – szintén értékelés alá vonta, azt nem csekély, vagy jelentős súlyú körülményként, hanem „arányos súllyal” vette figyelembe.

[44] Ilyen részletes indokolás mellett a bíróság által számon kért és hiányolt értékelés meghaladja a mérlegelési jogkörben hozott döntéssel szemben támasztott, a Kp. 85. § (5) bekezdésében előírt okszerűségi követelményt. A Kúria a Kfv.III.45.134/2024/5. számú határozatában már állást foglalt a tekintetben, hogy a hatóságnak a bírság összegének meghatározása során nem kell bemutatnia valamennyi szempont mérlegelését összecszerű formában, tételesen, mivel a mérlegelési tevékenység körében nem követelhető meg matematikai pontosságú levezetés. A bírság összegének meghatározása – amennyiben nem tételes összegű, hanem mérlegelés alapján megállapítható bírságról van szó – a hatóság tipikus mérlegelési tevékenységének eredménye, amelyből az értékelt szempontoknak, azok bírságra gyakorolt hatásának valóban ki kell derülnie. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az indokolásból feltétlenül levezethető kell, hogy legyen a döntési folyamat matematikai értelemben vett logikája. Az egyes mérlegelési jogkörben meghozott bírságösszegek nem összehasonlíthatóak egymással, mivel azok a Szankció tv. 10. § (1) bekezdéséből

következően az eset összes lényeges körülményét figyelembe véve, és a jogsértés egyedi jellegzetességeit alapul véve kerülnek meghatározásra.

[45] Mindezeket figyelembe véve az alperes határozatával szemben – a jogszerűségi vizsgálat kereteit túllépve – túlzott elvárást támasztott a bíróság akkor, amikor nem tartotta elegendőnek a határozat indokolásának azon módszerét, amelyből kitűnt, hogy az alkalmazandó jogszabályok közül az alperes melyeket és milyen okból alkalmazott, az egyes szempontokat milyen okból értékelte a felperes javára, illetve a terhére, valamint melyeket vett legjelentősebb, jelentős, vagy csekély súllyal figyelembe, és előírta az ennél sokkal részletezőbb, „logikus” levezetését annak, hogy miként jutott a százötvenezer és húszmillió forint összegű bírsághatárok között arra, hogy a felperest négymillió forint munkaügyi bírsággal sújtja az ismételt szabályszegése miatt. A közigazgatási határozat indokolásával szemben elvárható, hogy a hatóság adjon számot a döntés okszerűségéről, de amennyiben a bírság összegét a hatóság mérlegeléssel állapíthatja meg, nem követelhető meg minden egyes mérlegelt szempont olyan pontosságú súlyozása, hogy abból számszakilag levezethető legyen a hatóság által alkalmazott összeg.

[46] A jogerős ítélet ezáltal ellentétes a Kúria Kfv.III.37.019/2021. számú – a KGD 1998.270. számú döntést tovább vivő – határozatával, amelyből az tűnt ki, hogy ha a közigazgatási határozatban alkalmazott mérlegelés szempontjait a határozat tartalmazza, és azok az irányadó jogszabály rendelkezéseivel összhangban vannak, a határozat nem jogszabálysértő. Ellentétes a jogerős ítélet a Kfv.VII.37.130/2020/5. számú döntéssel is, amelyben a Kúria rámutatott, hogy ha a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a közigazgatási perben azt kell vizsgálni, hogy a döntés meghozatalánál a mérlegelési jogkörrel felruházott közigazgatási szerv a jogszabályban meghatározott szempontokat érvényesítette-e, azoknak megfelelő-e a döntése. A jogszerűségi felülbírálatnak ilyen módon arra kell kiterjednie, hogy az anyagi jogszabály – abban az ügyben a munkaügyi ellenőrzésről szóló 1996. évi LXXV. törvény – rendelkezéseit a jogszabály keretei között, és azt betartva alkalmazta-e az alperes. Az ágazati anyagi jogszabály megadja a mérlegelés szempontjait, a hatósági döntés kereteit kijelöli, ezen szabályrendszeren belül a hatóság a jogszabályi szempontok vizsgálatával szabadon dönt; a bíróság jogszerűségi felülvizsgálata ebben a körben mozoghat. Ütközik a jogerős ítélet a Kfv.III.45.094/2025/4. számú határozat azon megállapításával is, amely a Kp. hatálya alatt is fenntartott KMK véleménnyel egyezően hangsúlyozta, hogy a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálatának célja – a közigazgatási perek általános céljával összhangban – a határozat törvényességének elbírálása. Amennyiben a jogszabály a mérlegelési tevékenységhez feltételeket határoz meg, a hatósági határozat törvényességének alapja ezek vizsgálata. Ehhez kapcsolódik a jelen perrel egyező felek között folyt Kfv.III.45.040/2024/6. számú határozat is, amelyben kifejtette mindezek mellett azt is, hogy ha a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a közigazgatási perben azt kell vizsgálni, hogy a döntés meghozatalánál a mérlegelési jogkörrel felruházott közigazgatási szerv a jogszabályban meghatározott szempontokat érvényesítette-e, azoknak megfelelő-e a döntése. A közigazgatási szerv döntésének indokait az ügyfélnek minden esetben meg kell ismernie, s ez a mérlegelési határozat esetében a mérlegelési elemre is kiterjedő indokolás meglétét is jelenti. Mindebből az következik, hogy nem elegendő a határozatot egyfajta „általános” indokolással ellátni, a hatóságnak azt is tudatnia kell, hogy a mérlegelés során miből indult ki, milyen jellegű körülményeket vett figyelembe. E körülményeknek az ügy érdemével, az eldöntendő tény vagy jogkérdéssel összhangban kell állniuk, emellett okszerűeknek és észszerűeknek kell lenniük.

[47] A fenti határozatokkal a jelen ügy annyiban mutatott azonosságot, hogy egyéb anyagi jogi és eljárásjogi kérdések mellett valamennyiben állást kellett foglalni arról is, hogy a hatósági határozatban megállapított munkaügyi bírság összezszerűségét a határozat megfelelő

mértékben indokolta-e, a mérlegelési jogkörben hozott hatósági döntés okszerűsége az indokolásból mennyiben tűnt ki. Bár a precedensértékűnek számító döntések közül a Kfv.III.37.019/2021. számú és a Kfv.VII.37.130/2020/5. számú határozatokban alkalmazandó anyagi jogszabály még a Met., és nem az Ffvr., illetve a Szankció tv. volt, azonban, tekintve azt, hogy a Met. a Szankció tv. 10. § (1) bekezdésével azonosan tartalmazta a munkaügyi bírság összegének megállapításánál figyelembe veendő szempontokat, ez a hivatkozott határozatok jelen perre történő alkalmazhatóságát nem zárta ki, így az e kúriai határozatok jogi indokolásában kifejtett jogértelmezés a jelen perben is követendő voltak.

[48] Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy az alperes mérlegelési jogkörben meghozott döntése – azaz a munkaügyi bírság összegének meghatározása – és annak indokolása megfelelt a közigazgatási határozatok indokolásával szemben támasztott követelményeknek, abból a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége is kitűntek. Figyelemmel arra, hogy a felperes anyagi jogi jogszabálysértését – azaz az Art. 1. melléklet 3. pontjának 3/1. alpontjában foglaltak megszegését – a felülvizsgálati kérelem nem támadta, a Kúria az abban foglaltakat nem vizsgálta. Mivel az e jogszabálysértéssel (közigazgatási szabályszegéssel) szemben alkalmazott bírság tekintetében jogszabálysértés a fentiek szerint nem volt feltárható, a Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 121. § (1) bekezdés *a*) pontja második fordulata alkalmazásával hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét elutasította.

[49] Tekintettel arra, hogy az alperes elsődleges felülvizsgálati kérelme eredményre vezetett, a továbbiakban a másodlagos, illetve harmadlagos felülvizsgálati kérelmek okafogyottá váltak, azokról a Kúriának döntenie nem kellett.

A döntés elvi tartalma

[50] A közigazgatási határozat indokolásával szemben elvárható, hogy adjon számot a döntés okszerűségéről, de amennyiben a bírság összegét a hatóság mérlegeléssel állapíthatja meg, nem követelhető meg minden egyes mérlegelt szempont olyan pontosságú súlyozása, hogy abból számszakilag teljes mértékben levezethető legyen a hatóság által alkalmazott összeg.

Záró rész

[51] A pervesztes felperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes alperest megillető perköltség megfizetésére, melynek összegét a Kúria az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján, az alperest képviselő jogtanácsos által felszámított óraszámot alapul véve állapított meg.

[52] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 45/A. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése szerinti, az Itv. 62. § (1) bekezdés *h*) pontja alapján feljegyzett kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket szintén a pervesztes felperes köteles megfizetni a Kp. 35. §-a alapján irányadó Pp. 102. § (1) bekezdése alapján. A Kúria a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján

tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetni. Közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[53] A Kúria ítélete elleni további perorvoslat lehetőségét a Kp. 116. § *d)* pontja zárja ki.

[54] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése, valamint a Kp. 77. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2026. március 25.

Dr. Magyarfalvi Katalin s. k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s. k. előadó bíró, Dr. Farkas Katalin s. k. bíró, Dr. Kovács András s. k. bíró, Dr. Varga Eszter s. k. bíró